

ΜΟΥΣΑ

Δὲν ξέρω γιατί σήμερα ἡ ψυχή μου
 μὲ τέτοια οὐράνια πλημμυράει χαρά,
 καὶ σὰν παιδί παραμυθιῶν βασιλεία
 πλάθει ξανά.

Ξεχνάει τὴ στοάτα τὴ σκληρή, τὰ χρόνια,
 τὴν τόση της σκλαβιά, ἡ λωλή! Ἡ λωλή
 τῶν ματιῶ σου τὸ φῶς, μὲς στὰ σκοτάδια,
 μόνο θωρεῖ !

Καί, μὲς στὴ βουή τῆς ἀμαρτίας, ἐσένα
 μονάχα ἀκούει· μαζί σου σεριανᾶ
 στούς κόσμους ὅπου ἡ ζωὴ δὲν εἶναι κρῖμα
 κι οὔτε γερνᾶ...

Δὲν ξέρω γιατί σήμερα ἡ ψυχή μου
 σὲ τέτοια πλέει οὐράνια μουσική,
 σὰ νᾶταν μιὰ στιγμὴν ὁ κόσμος ὅλος
 ἐγὼ καὶ Σὺ !

ΟΛΑ ΣΑΝ ΨΕΜΑΤΑ . . .

“Ὅλα σὰν ψέματα τὰ περασμένα
 κάθε πού βρίσκομαι κοντὰ σὲ σένα.

“Ὅλες οἱ πίκρες μου καὶ τὰ ὄνειρά μου
 λουλούδια γίνονται μὲς στὴν καρδιά μου.

Κι ὅλα τὰ μῦρα τους κι ὅλο τὸ μέλι
 σὲ σένα ἢ ἀγάπη μου νὰ δώσει θέλει.